

Megbeszélésorozatot folytattak a brit külügyminisztérium képviselőivel, Anthony Edennel, G. H. Hall-lal, I. L. Hendersonnal, A. W. G. Randall-lel és Alan Walkerral.

Június 7-én Weizmann találkozott Edennel és arra kérte, hogy időről időre tájékoztassa a szovjet kormányt az ügy állásáról.¹⁹⁶ 1944. június 22-én Hall közölte Weizmann-nal Shertok észrevételeit, hangsúlyozva, hogy Shertok teljesen „meg van győződve Brand megbízhatósága felől, és hogy Brandnak magának meggyőződése, hogy a német javaslat komoly”. Hall hozzátette, hogy Ben-Gurion véleménye szerint viszont „az egész dolog alighanem csak trükk”¹⁹⁷. Az amerikai zsidó vezetők szintén kissé borúlátóan ítélték meg a dolgot, de hangoztatták, hogy ha már néhány zsidót is meg lehetne menteni, akkor folytatni kell a tárgyalásokat. Nahum Goldman arra a vélekedésre hajlott, hogy az ajánlatnak nincs köze a lélektani hadviseléshez, de „a Gestapo vezetőitől (Eichmanntól bizonyosan és valószínűleg Himmlertől is) származó tényleges ajánlatnak olyan színezete van, mintha külföldi ellenszolgáltatást akarnának a maguk javára, ha menekülniük kellene az elbukott és elfoglalt Németországból”. Stephen S. Wise rabbi nem volt bizonyos a Gestapo-ajánlat mögött húzódo indítékok felől, de nem tartotta lehetetlennek, hogy célja a szövetségesek és a zsidók hitelrontása volt.¹⁹⁸

Közvetlenül Shertok Londonba érkezése után a zsidó vezetők (június 28-án) összeültek, hogy meghallgassák beszámolóját a Branddal folytatott eszmecseréről, valamint az aznap délelőtt Randall-lel, Walkerral és Hendersonnal a külügyminisztériumban folytatott tárgyalásairól, melyen Joseph Linton is részt vett.¹⁹⁹ A zsidó vezetők igyekeztek rávenni a briteket, hogy engedélyezzék Brand mihamarabbi visszatérését Magyarországra, hogy ott lépéseket tehessen a zsidók életének megmentésére. A britek ugyan szkeptikusak voltak az egész Brand-üggyel kapcsolatban, „hiszen a németek folytatták a deportálásokat és a gyilkosságokat”, de felmerült bennük a lehetőség, hogy a németek komolyan „megpróbálják, hogy egymillió zsidót zúdítsanak a nyakukba”. Randall kifejtette, hogy néhány ezer menekült fogadása is nehézségeket okoz. A britek végül arra hivatkoztak, „hogy az oroszok tudta nélkül nem vehetnek fontolóra találkozókat a németekkel”.²⁰⁰ Weizmann figyelmeztette kollégáit: „nem szabad semmi olyasmit tenniük, amit az emberek vagy a közvélemény úgy értelmezhetne, hogy valami, a háborút keresztező dologra akarják rávenni Nagy-Britanniát”. Emlékeztette őket arra, hogy „az 50 tiszttal agyonlövése nagyobb hatást tett a közvéleményre, mint négy millió zsidó legyilkolása”. Végül azt javasolta: közöljék Eden úrral, hogy ez az ördögi német felajánlás válaszut elé állította őket. „Egyfelől így megmenthetnének néhány zsidót, másfelől fennáll a veszély, hogy lejáratták magukat.”²⁰¹